

IFJÚSÁGI HÍRNÖK

2008. október - december

A BÁRÁNY VÉRE ÁLTAL MEGTISZTÍTVA

- Az ifjúkor értéke
- Olyanok vagyunk mint a bárányok
- Az elbizakodottság elkerülése
- Intézkedések a biztonságért

Az ifjúkor értéke

Írta: Emmanuel Roshan

Az élet legnehezebb időszaka az ifjúkor. Az ember életének ez a szakasza lehet a legküzdelmesebb és leghaszontalanabb is. Ez az az időszak, amikor aligha elég idős az ember ahhoz, hogy saját tulajdona legyen, de mégis a függetlenség érzelme van benne és a hasonlóakat keresi. A fiatalok telve vannak energiával, szívüket törekvések valamint elképzelések töltik ki és arra törekszenek, hogy ezek ne holnap, hanem még ma megvalósuljanak.

A Szentírás azt mondja: „És emlékezzél meg a te Teremtőd-ről a te ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem jönek, és míg el nem jönek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket!” (Prédikátor 12:3)

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1Timótheus 4:12)

Ifjaink időnként egészen fogékonyak, míg máskor közömbösek, mégis lényeges alkotórészei Isten királyságának. A Biblia telve van olyan példákkal amelyek bemutatják, hogy Isten miként használt fiatalokat a megváltás tervében. Az egyik legnagyobb példára erre Énók.

„És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé.” (1Mózes 5:24) „Hit által vitetett fel Énókh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.” (Zsidók 11:5)

Énók, “a ki Ádámtól fogva a hetedik volt” (Júdás 14), egy nagyon különleges személy, aki hitét követvén Istennel járt állandóan. Istent helyezte maga elé folyamatosan és elbűvölve haladt az Úr mellett. Élete egy folyamatos összeköttetés volt Istennel. Isten Igéje volt hité-

„Az ember értékét – Isten megítélése szerint – a Kálvária keresztyje mutatja meg.”

nek mértéke. Minden cselekedete Isten dicsőségét szolgáltatta. Mindenben Isten kedvében akart járni, arra törekedett és úgy élt, hogy eleget tegyen Isten akaratának és tökéletes tervének. Élete egy élő bizonyosságtevés volt, mint ahogyan Pál később bemutatja Galata 2:20-ban, „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” Ezért szükséges magunkévá tenni az Ő életét és tapasztalatát.

Hitből élj és ne az érzéseid szerint

Isten népe számára soha nem volt biztonságos dolog az érzéseikre hagyatkozni. A mi feladatunk a hitben való járás. Ezért „bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.” (Példabeszédek 3:5, 6)

Vegyétek föl az igát

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű.” (Máté 11:28-30)

Istennek tetsző

„Mert felvitetése előtt [Énók] bizonyosságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.” (Zsidók 11:5)

Istennek átadva

Énók átadta magát Istennek. „Nemzedéke gúnyolta és ostobának mondta azt az embert, aki nem gyűjtött itt aranyat, sem ezüstöt, és nem szerzett vagyont. Énók az örökérvényű kincseket értékelte... Szíve-lelke a mennyben volt, és arról beszélt. Minél nagyobbra nőtt a gonoszság, ő annál jobban vágyott Isten országa után. Még a földön volt, de hitben a fényhonában élt.” (*Patriárkák és Proféták*, 59)

Tényekre hagyatkozni nem feltevésekre

Nemes jelleme volt Énóknak. Élete a hit élete volt. Azon két személy egyike, akiket a Szentírás úgy említ mint, akik Istenrel jártak és szintén azon két személy egyike, akik halált nem ízleltek. Nagyszerű kapcsolata volt Istennek. „Vajjon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással?” (Ámós 3:3) Énók az ő akaratát Isten szolgálatára adta át teljes szívvel. Isten igazságának nagyszerű tanúbizonysága volt ő és mégis megalázkodott Isten előtt.

Nem feltevések, emberi elméletek, filozófiák, vagy a világ napi eseményei által vagyunk irányítva. Járjatok alázatosan, ahogyan Énók tette.

Erkölcösen haladni

Énók Isten kedvében járt a szokásos Vele való kapcsolatában és kiélte az igazságot. Krisztus az igazság tökéletes alakja.

„Nagy műveltségű, nagy tudású ember volt. Isten különleges kinyilatkoztatásokkal tisztelte meg. Állandó kapcsolatban volt Istennek.” (*Patriárkák és Proféták*, 57)

Ahogyan múltak az évek úgy

nőtt Énók lelki összeköttetése és közössége Istennel. Nem volt mulandó az a kapcsolat, aminek Énók örvendhetett, hanem egy folyamatos életforma. Soha nem a saját érdemeire támaszkodott és nem magasztalta fel önmagát, hanem Istent emelte föl minden időben az életében.

A valódi érték megértése

Mint ahogyan Énóknak szükséges volt megértenie, hogy kicsoda ő, úgy nekünk is, hogy kik vagyunk. Mennyit érünk mi? Mi a kötelességünk? Hol fogunk lenni amikor Jézus visszatér? Milyen a viselkedésünk és hogyan lehetünk bizonyosságul? Milyen sorsra vagyunk érdemesek?

Az emberek három dologgal értékelik önmagukat: pénz, értelem, erő. Azonban az Úr mértéke más. „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jeremiás 9:23.24)

„A mennyben aszerint értékelik az embert, hogy mennyit képes felfogni Istenből... Ha Krisztust szemléljük, nagyszerűbb és tisztább képet kapunk Istenről, és eközben jellemünk átalakul. A jóság és az embertársaink iránti szeretet természetünké lesz. Olyan jellemet fejlesztünk, amely Isten jellemének mása.” – *Krisztus példázata*, 246.

„Az ember értékét az ő megváltásáért fizetett ár állapítja meg.” – *The Review and Herald*, 1894. december 18. „Az ember értékét – Isten megítélése szerint – a Kálvária keresztyje mutatja meg.” – *Az Én Életem Ma*, október 15.

„Az Úr az Ő egyszülött fiát adta, hogy kiváltson bennünket a bűnből. Mi vagyunk az Ő

Az érettséget nem a kor, nem az iskolai végzettség határozza meg, sem pedig az elért eredmények, hanem a magatartás és a jellem.

munkája. Mi vagyunk az Ő képviselője a földön és elvárja, hogy az életünk tisztasága által mutassuk be az ember valódi értékét és komoly erőfeszítésekkel kárpótoljuk a nagy áldozatot. Jellemünk az isteni hasonlóságra legyen alakítva és megújítva olyan hit által, amely szeretetből munkálkodik és megtisztítja a lelket. Isten kegyelme fogja ékesíteni, nemesíteni és megszentelni a jellemet. Az Úr szolgálja, aki értelmesen munkálkodik, sikeres lesz. Megváltónk mondta: „nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.” – *Lift Him Up*, 48.

Arra hívtattunk el, hogy Krisztus nagykövetei legyünk, bemutatva az Ő jellemét. Életünk folyamán becsülnünk kell Istent az által, hogy egymással törődünk, hogy segítjük egymást a színvonal megtartásában, hogy Isten szeretetét megosztjuk a világgal. Ez a teljes értékű élet. (Lásd János 10:10)

Megváltónk Jézus Krisztus, aki ismeri az emberiség értékét, életét adta, hogy megváltson bennünket a bűn és halál kötelékéből. Mégis csak nagyon kevesen méltányolják az Isten által kapott megbecsülést. Amikor elkezdjük megérteni az emberiség értékét, akkor ápolni és óvni fogjuk a tisztaságot, a nemességet és a jellembeli osztatlanságot. Hasznosságod megítélése függ a tetteidről és befolyásodtól is:

- Vélemény rákényszerítése (Jakab 1)
- Mások tisztelete (Jakab 2)
- Építő beszélgetés (Jakab 3)
- Probléma megoldás (Jakab 4)
- Bizakodó hit (Jakab 5)

A fegyelmezett száj egy keresztény erény (Jakab 1:26). Minden fiatal számára létszük-

séglet a lélek által vezetett kommunikáció. „Mert mindnyájan sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.” (Jakab 3:2) „Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van.” „A nyelv szelidsége életnek fája; az abban való hamisság pedig a léleknek gyötrelme.” „Lépesméz a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és meggyógyítói a tetemeknek.” „Van olyan, aki beszél hasonlókat a törzsűrsokhoz; de a bölcsenek nyelve orvosság.” (Példabeszédek 18:21; 15:4; 16:24; 12:17) „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak.” (Efézus 4:29)

Szavaink megszűrése a legbiztonságosabb és legjobb módszer, hogy Megváltónkat barátaink és mások előtt képviseljük. Ezen szűrő az igazság, indíték, hangszín és időzítés által működik. Tedd föl a kérdést mielőtt bármit is szólnál: Ez igaz? Valóban szükség van erre? Helyes ez? Nem bizalmas ez? „Ha valaki istentiszteletnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívet, annak az istentisztelete hiábavaló.” (Jakab 1:26)

A segítőkész szív egy bizonyosságot tevő istentisztelet (Jakab 1:27). „Tanuljatok jót tenni; törekedjétek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.” (Ésaiás 1:17) „Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel.” (Mikeás 6:8)

A helyes gondolkodást (Jakab 1:27) egy lelki öntudat irányítja,

amely a kommunikációnk alapja. „Továbbá, Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Filippi 4:8)

A Krisztussal való egység adja meg a férfi és nő értékét. „Az ember Isten becslése szerinti értéke a Krisztussal való egysége, mert egyedül Isten tudja fölemelni az embert az erkölcsi érték szintjén Krisztus igazságossága által. Világi megtiszteltetés és világi nagyság annyit ér, amennyire az alkotó becsüli. Bölcsességük balgaság, erejük gyöngeség csupán.” – (*Értelem, jellem, egyéniség*, 1. kötet, 22.)

A gyakorlati érettség és a Krisztushoz való hasonlóság, míg folyamatosan eléri az emberi növekedés teljességét Krisztusban, a jellemében nyilvánítja ki a Mestert. Ezen módon fogja magatartásunk másokban létrehozni a mély, maradandó és fejlődő Jézus iránti szeretetet. Az érettséget nem a kor, nem az iskolai végzettség határozza meg, sem pedig az elért eredmények, hanem a magatartás és a jellem. A Krisztusban való érettség sokkal fontosabb, mint tudni valamit Jézusról vagy tenni valamit az Ő tetszésére. Érett kereszténynek lenni, az Ő szeretetének felfrissítő, megerősítő és örömdetes megismerésének másokkal való megosztását jelenti és Vele együtt járni, egymás mellett.

Ha meg akarjuk ismerni a mi valódi értékünket, akkor legyünk Jézus barátai, és akkor beszélhetünk Hozzá imában; és ami most unalmasnak tűnik, nem lesz fárasztó. Az Ő hatalma fog bennünket bölcsébbé és erősebbé tenni. Helyezd magadat teljes mértékben Jézus kezébe, hogy tenyerébe írhasson fel téged. S így akik látnak elmondhassák: „Ez az ember Jézussal van.”

A BÁRÁNY VÉRE ÁLTAL MEGTISZTÍTVÁ

*„Nem veszendő hol-
min... váltattatok meg...
hanem drága véren, mint hi-
bátlan és szeplőtlen bárányén,
a Krisztusén.” (1Péter 1:18,19)*

Létezik egy nagyon fon-
tos dolog amely minden-
kinek van. Ez a meleg,
viszonylag sűrű, de folyékony
anyag, mely bejárja az egész
testünket: a vér. A Szentírás
tanítja, hogy Isten „az egész
emberi nemzetséget egy vér-
ből teremtette, hogy lakozza-
nak a földnek egész színén.”
(ApostolokCs 17:26) Ha nem
lenne vérünk, akkor nem is él-
hetnénk, mint ahogyan írva is
van 3Mózes 17:11-ben „mert a
testnek élete a vérben van”.

Az emberi testben a szöve-
tek legtöbbször mozdatlan sej-
tekből áll sajátos funkciókkal,
sajátos helyet elfoglalva. Azon-
ban a vér folyékony és állandó-
an mozgásban van. Ez a nagy-
jából 5 liternyi vér szabadon
áramlik a testben, éltető táp-
erőt hozva, és az ártalmas, el-
használt anyagot pedig elviszi.
Ez a tápláló és tisztító folyamat
minden 23. másodpercben kör-
bejárja az egész szervezetet.
Micsoda megdöbbentő rejtelem
ez a teremtésnek hihetetlen
alkotóeleme. Ha egyszer nem

Írta: B. Monteiro

éri el a sejteket ez a
bíborvörös áramlat,
rögtön elpusztul-
nak. Amikor a vér
megszűnik keringe-
ni a testben, akkor
az ember meghal.
Való igaz, az élet a
vérben van.

Érdekes megfi-
gyelni, hogy az Új
Testamentumban
háromszor fordul elő
a „vér” szó Krisztus
„keresztjével” kapcso-
latosan és ötször a „ha-
lállal”. Mint ahogyan
vér van testünkben,
épp úgy Jézusnak vére
az Ő testében – a gyüle-
kezeti tagokban. Mivel az
Ő vére „folyékony” így el tudja
élni ennek a testnek minden
tagját. Mint ahogyan a vér el-
lát minden sejtet táplálékkal
és kimossa a mellékterméke-
ket, úgy az Úr is táplál és meg-
tisztít minden hűséges hívót.
Sokan közülünk jól ismerik az
éneket, amely William Cowper
költeményére íródott.

„Van egy vérrel telt forrás,
Immánuel véréből ontva,
Bűnösök merülnek ezen
áradatba,
A bűn gyalázatától meg-
szabadulva.”

Mint ahogyan vér van testünkben, épp úgy Jézusnak vére az Ő testében – a gyülekezeti tagokban.

Az a fogalom, hogy a „Bárány vérében megmosódni” furcsának tűnhet, ha figyelembe vesszük, hogy a modern kultúrában a vér nem szerepel a tisztító anyagok között. Antibakteriális szappant használunk és fertőtlenítőszerrel, valamint jódos súrolót, hogy lemoszuk a vért nem pedig hogy avval mossunk! Bármennyire is meglepő ennek nem csak teológiai értelme van hanem biológiai is.

Gyakorlati ábrázolás

Ha már használtál vérnyomásmérőt akkor tapasztalhattad, hogy ha az eszköz egy bizonyos érték fölé van pumpálva, akkor a karodon a mandzsetta szorítása kényelmetlen tud lenni. Azért van így, mert a vér áramlása megáll. S ha megpróbálsz az ujjadat behajlítani vagy egy ollót összezární, akkor gyengeséget érzel és nyilalló fájdalmat.

Amint a nyomás csökken és enged a szorítás, a vér visszatér sajjó karodba és kellemes enyhülést érzel izmaidban. Eltűnik a fájdalom és visszatér a szabadság érzése. Micsoda kellemes különbség! Tökéletesen tapasztalod a vér tisztító erejét.

Amíg el volt zárva a vér útja a karodon, addig erőltetned kellett izmaidat, hogy működjének. Ezt az anyagcsere melléktermékek okozták, amik normális esetben a véráramlással kitisztulnak. Azonban amíg a vér el volt szorítva ezek a melléktermékek felhalmozódtak az izmokban, mivel nem voltak eltakarítva a vér folyásával. Rövid idő elteltével érezted a visszatartott mérgező anyagok okozta gyötrelmet.

A megbénító mérgezőanyag hatása olyan, mint ahogyan

a „bűn” működik. Míg a Megváltónkhoz nem térünk, addig nem értjük meg mennyire küzdelmes életünk az összeszorítástól, és életünk folyása a gonosz mérgevel van „elzárva”. Kér bennünket, hogy fektessük mind ezen mérgeket az Ő lábához és megszabadít bennünket a szorítástól. A megkönnyebbülésnek micsoda örömteljes érzete ez, hogy megtegyük! Ez nem testi vagy érzelmi dolog, hanem sokkal több mindkettőnél. Ez az amit a 144 000 fog megtapasztalni és megízlelni, ők azok „akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” (Jelenések 7:14)

Hogyan működik mindez?

Kedves fiatalok: Nem jó letagadni bűneinket. Ha így teszünk csak önmagunkat csapjuk be. Egyetlen reményünk ha megvalljuk őket és hozzájárulunk, hogy az Úr elküldje seregét számunkra, a Krisztus vérének fehérvérsejtjeit, hogy megtisztítson bennünket. A vörösvérsejtek pedig életerőt fognak adni számunkra. Jézus mondja: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véréát, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és iszja az én véreát, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és iszja az én véreát, az én bennem lakozik és én is abban.” (János 6:53–56). Talán furcsának hangzik ez, de Jézus tovább viszi a gondolatot a 63. versben: „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok

néktek, lélek és élet.”

Az Úrnak nem az a szándéka velünk, hogy szavaival csupán szertartásosan meghintsen bennünket, vagy pusztán teherként azoknak özönét adja ránk. Helyette inkább azt szeretné, ha igazán rágódnánk azokon, megemészténk és feldolgozánk azokat, míg létünk természetes részévé nem válnak. A Te Igéd Igazság [E. G. White], 147. oldalon úgy van ismertetve, hogy „ez jelenti az élet fája gyümölcsének evését”. Micsoda nagyszerű gondolat! Krisztus szavain keresztül visszanyerjük a lelki jogot az Édenben lévő fához, amely fenntartja az örökéletet.

A következő tennivalónk a Krisztusban való bizalom, mivel az Ő drága vére ellát „antioxidánsokkal” is, hogy erősítse a bűn iránti immunitásunkat. Az helyett, hogy gyengék és sebezhetőek lennénk a kísértésekkel szemben, meg leszünk erősítve, hogy ellenálljunk az ellenség támadásainak. Ez a megszentelődés folyamata. Dicsőség legyen Istennek, Krisztus vére érdeméért „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól”. (1János 1:9)

„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa,” „aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által”. (Róma 5:8,9; Jelenések 1:5)

Méltányoljuk nagyon az igének tisztító erejét, amely teljes mértékben tökéletes – képes kitörölni még a bűnt is.

Olyanok vagyunk mint

a bárányok

Írta: Jonathan Tyler

Elbűvölő álatok a juhok. Nagyon barátságos közösségekben élő teremtmények, és utálnak egyedül lenni. Elszalasztunk sok fontos bibliai tanítást, mert már nem találkozunk szabadon juhokkal. Első juhokkal való közeli találkozásom akkor történt, amikor Tennessee-be (USA) látogattam egy kis farmra. Azonnal megelevenedett sok dolog a Szentírásból.

Etetéskor mentem és elkezdtem a szénát eléjük rakni, és ők örömmel szaladtak a magas rosttartalmú és rendkívülien alacsony zsírtartalmú diétás táplálékukért. Egy dolog megragadott, ahogy szaladtak a táplálékért azonnal körbevettek, még a lábaim között is volt, és nagyon szorosan összézártak. Ha nem lett volna a nagyon vastag gyapjú ruhájukkal kitömve minden, akkor szerintem elveszték volna a lábaim a kavargásban. Elképesztő volt mennyire szorosan összenyo-

módtak – és nem foglalkoztak vele, ha arrébb akartad rángatni őket. Ahogy egyesültek az összehérszorosításban hihetetlen védettséggel és erejük volt. Utat törni közöttük csak úgy lehetett, ha eleséggel elcsaloggattad őket, vagy ha megriaszítottad őket, amitől mind pánikba esett és szétszóródtak.

A juhok fő gyengéje, hogy könnyen megijednek. Ha csak folyóvízből tudnak inni, akkor sokkal kevesebbet isznak. Gyorsan folyó víz végképp elriasztja őket és nem is akarnak közel menni hozzá. Minden bizonnyal a zsolttartó is megfigyelte ezt és így ír: „Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem.” (Zsoltár 23:2)

A Skót felvidéken a juhok 3-3,5 métert ugranak lefelé a keskeny hasadékon a sziklapart mentén, hogy egy kis zamatot fűvet ehessenek, aztán nem tudnak onnét visszatérni. A pásztor mindaddig otthagyja

őket, míg az összes fű el nem fogy. Vár, míg el nem gyengül a bárány annyira, hogy már nem tud állni és akkor egy kötéllel kihúzza. Mikor megkérdezték a pásztort, hogy miért vár oly sokáig a megmentésükkel azt felelte: „Oly nagyon ostobák, hogy leugranának a szakadékba és elpusztulnának!”

A juhok egyetlen védelme a pásztor körültekintő gondoskodása, ahogyan szoros és áthatolhatatlan csoportba tereli őket. A juhászok gyakran legelőre mennek, mintha csak rajtuk keresztül lehetne a nyájhoz jutni.

A juhok annyira bátortalanok, hogy legalább négy öt másik bárány kell legyen körülöttük, amelyekkel folyamatos szemkapcsolatot tartanak fenn. A pásztor jelenléte, akit a juhok megszoktak, nagyon megnyugtató számukra. A Biblia, illusztrációként használja ezt a megtörtént eseményt. „Azért elszélednek, mint a juhnyáj,

amely sanyarog, mert nincs pásztora.” (Zakariás 10:2) „És pásztorokat rendelek melléjük, hogy legeltessék őket, és többé nem félnek és nem rettegnek, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr.” (Jeremiás 23:4)

A juhok olyannyira tudnak szeretni, hogy vezetőjüket még a veszélybe is követik. 2005. július 8.-án egy török falucska közelében, egy nyáj elkóborolt, amíg a pásztor reggelizett. Minden indok nélkül 1600 juh, egy beteg társukat követték, le a szikla pereméről. Mire a pásztor végére járt a dolognak, egy halom elpusztult bárányt talált, 450 állatot.

Pásztor nélkül képesek addig menni egy úton, míg el nem érnek egy magányos helyre és kiéheznek annak ellenére, hogy az út mellett ahol elhaladtak nagyszerű táplálék volt. Képesek keresztül nyomni fejüket a kerítésen és beakadni, vagy a kígyók megmarják, a méhek megszúrják, de meg is mérgezik magukat bizonyos növényekkel, túleszik magukat és felpuffadnak, fára próbálnak mászni és felakadnak, beleesnek a folyóba és tóba, kiéheznek, megfagynak és lehetne még sorolni a listát. Mily hálásnak kell lennünk

Krisztusért a Jó Pásztorért: „Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti.” (Ésaiás 40:11) Biztat bennünket: „Az elvesztettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem; és a kövéret s erőset elvesztem, és legeltetem őket úgy, mint illik.” (Ezékiel 34:16)

A bárányok annyira kötődnek pásztorukhoz, hogy meg tudják különböztetni hívó szavát sok más pásztor hangjától. Nem számít hány pásztor kiabál, addig nem szaladnak míg nem hallják a saját megszokott pásztoruk hangját. Hasonlóképpen, mint ahogyan Jézus mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” (János 10:27)

Minden báránynak megvan a maga egyénisége s habár félénk és ijedős állatok, ugyanakkor kíváncsiak és szeretetteljesek is. Ezek a teremtmények nagyon érzékenyek és azonnal elszaladnak, ha haragot vagy ingerültséget észlelnek. Isten pásztorainak higgadtan és meggondoltan kell a nyáj között mozogni és beszélni

hozzájuk. A juhok válaszul elégedetten bégetnek majd. „Mert oktanok voltak a pásztorok, és nem keresték az Urat; ezért nem lettek szerencsésekké, és minden nyájuk szétszóratott.” (Jeremiás 10:21)

A juhok szeretik a kedves figyelmet és szeretetet. Egy farmon Crawford-ban (Colorado, USA) történt, hogy egy macska előtt sorakoztak fel rendszeresen, aki szívesen vakargatta őket és dorombolt nekik. Amíg tartott ez a dolog még a szemüket is becsukták és szívták magukba a szeretetet. Némelyik juh visszaállt a sorba reménykedve, hogy még egyszer sorra kerül. „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk.” (Zsoltárok 100:3)

Elképesztő mennyire fájdalomtűrők a bárányok. Ha véletlenül megsérül, nem fekszik le és visít, hanem csendesen sántikálva biceg tovább. Mennyire ráillik ez a lelkület Isten feláldozott Bárányára. „Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyi-

Semmi és senki nem bánthatta a juhokat anélkül, hogy először a pásztorral ne szembesült volna... A jó pásztor szó szerint „életét adja” a juhokért.

totta meg!” (Ésaiás 53:7)

A juhok hajlamosnak mutatkoznak az eltévedésre. Ha egy bárány folyton eltéved a pásztor csinál valamit ami kicsit durvának látszik. Eltöri az egyik lábát, hogy ne tudjon járni, majd vállára veszi és úgy hordozza míg újra képes lesz a járásra. A gyógyulás időszaka a pásztorral való összekötődés időszaka, mialatt a bárány megtanul bízni Benne és követni annak irányítását. „Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.” (Ésaiás 53:6)

Meglepő, hogy a juhok hajlamosnak tűnnek arra, hogy valaki mást kövessenek még a veszélybe is. Sohasem haladnak egyenes vonalon mivel mindig hátrafelé tekingetnek.

A bibliai pásztor

„És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhait mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül. Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és levágtam és megöltem őt.” (1Sámuel 17:34,35)

A bibliai időkben bátorság kellett ahhoz, hogy pásztor legyen valaki – veszélyes foglalkozás volt. Mindig könnyű prédát kerestek a rókák, farkasok, oroszlánok és medvék. És ha mindez nem elég akkor ott voltak még a tolvajok is. Szóval a pásztor fel kellett fegyvereznie magát és készen állni, hogy megvédje a nyáját. A legáltalánosabb fegyver a parittyva volt és egy bot, aminek a végére

valami éles dolgot erősítettek. A hűséges pásztor nem futott el a veszély láttán – hanem életét kockáztatva mentette a bárányt. Ezért mondja Jézus: „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat.” (János 10:11,12)

Régen a pásztor az egész életét a juhokkal élte le. Így mialatt a bárány felnőtt megtanulta, hogy összekapcsolja a pásztor hangját a biztonsággal és a gyöngéd gondoskodással. Ezért vigasztalóak a szavak: „Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.” (Zsoltárok 23:1)

Éjszakára a pásztor összerelte a nyáját és az akolba irányította őket. Ezeknek többsége körberakott gallyakból, husángokból összetákolt rög-tönzött építmény volt, körben botok, bokrok, kövek, vagy egy

mészköbarlang a hegyoldalában szolgált erre. Palesztinában még ma is látható durván összeállított, ideiglenes juh-istállókat amint kipontozzák a tájképet. Miután minden bárányt beteretelt éjszakára, a pásztor lefeküdt az ajtó elé. Így lett ő a szó szoros értelmében fizikailag is az ajtó! „Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.” (János 10:9)

Az éjszaka folyamán a bárány nem tudott elkóborolni, vagy a farkasok, tolvajok elvinni azokat, mivel a pásztor védte a bejáratot. Így semmi és senki nem bánthatta a juhokat anélkül, hogy először a pásztorral ne szembesült volna. Néhány pásztor életveszélyesen megsérült, másokat megöltek, míg nyájukat oltalmazták az éjszaka folyamán. A jó pásztor szó szerint „életét adja” a juhokért (János 10:15). Micsoda tanítás a mi bátorításunkra!

Az elbizakodottság elkerülése

„Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” (Máté 4:7)

Írta: Daniel Arwa Ojuok

Képzeld el a jelenetet: Krisztus imádkozik, éhez a pusztában és készül a föl vállalt nagy szolgálatra. Gyenge és elalélt az éhségtől. Váratlanul megjelenik Sátán, mint gyönyörű angyal és biztatja az Urat, hogy testi szükségletei kielégítésére sürgősen készítsen kenyeret. Azonban a Megváltó elutasítja, hogy engedjen a csábításnak. Tovább folytatja éhesen, mint addig.

A főellenség nem adja fel. Most azt mondja Jézusnak, hogy ugorjon le a templom tetejéről és avval érvel, hogy Isten automatikusan meg fogja menteni Őt ha megteszi. Továbbá azt sejteti Sátán, hogy mivel Jézus Isten pártfogását élvez, minden bizonnyal elküldi angyalait a mennyekben lévő mindenható Atya, hogy szeretett Fiának biz-

t o n -
sá-

gát megerősítsék. Végül is a zsolotáríró írt Isten megígért védelméről. Így van? Mit tettél volna, ha te lettél volna ebben a helyzetben?

Ismerjük a történetet... Krisztus ismerte Atyja akaratát. Ő egy volt Vele. Jézus oly szoros kapcsolatban volt Istennel, hogy bátran emlékeztette a csalót, ne kísértse az Úr Istent.

Krisztus tudta, hogy bűn az Urat kísérteni – vagyis igaznak gondolni a hit ellentétét. És tudta, hogy érdekünkben győzedelmeskednie kell a kísértésen.

„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” (Zsidók 11:6)

Hisszük Krisztus közeli eljöttét. Vagyis ha Jézushoz fordulunk annak érdekében, hogy több hitet adjon nekünk, hogy az ellenség ne tudjon megcsalni bennünket, akkor nem szabad, hogy kétségeink legyenek Istenben. Azonban azt feltételezni, hogy követelhetjük Isten áldásait, miközben bűnt követünk el, ez az Atya kinyilatkoztatott akaratával való ellenkezés.

Hogyan fogalmazhatjuk meg a különbséget?

„Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” (Róma 10:17)

Bizalommal hitelt adni Is-

ten szavainak, és azt feltételezni, hogy ismerjük Isten akaratát, miközben az ellentétét tesszük. Az ellenség nem győzte le Krisztust, mivel Ő nem becsülte le Istennek akaratát.

„A hit azonban semmilyen téren nem hozható rokonságba az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van, mivel az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit, és az engedelmség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére. A hit összeütközését az Isten szeretetében való bizalomra vezérelte volna, engedelmségre parancsolatai iránt. Az elbizakodottság arra készítette őket, hogy az Úr törvényét áthágyják, és azt higgyék, hogy az Ő nagy szeretete megmenti őket a bűn következményétől. Nem hit az, amely az Ég kegyét igényli anélkül, hogy teljesítené a feltételeket, amelyekhez a kegyelem kötve van. Az őszinte hit alapja a Szentírás ígéreteiben és rendelkezéseiben van.” – *Jézus Élete, 97.98.*

Példák

Elbizakodottság megkérdőjelezhető helyre menni, s közben biztosra venni, hogy Isten velünk lesz. Felmászni egy magas háztetőre, vagy egy veszélyes sziklafalra és leugrani, szintén elbizakodottság. Túl gyorsan hajtani autóval, vagy figyelmen kívül hagyni a figyelmeztető táblákat, ez is elbizakodottság. Belekeveredni bizonyos rossz társaságok találkozóiba, elbizakodottság. Ta-

„A hit igényli Isten ígéreteit, és az engedelmség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de... a törvényszegés mentegetésére használja fel őket.”

lán azt gondoljuk, hogy igény tarthatunk Isten védelmére ilyen helyzetekben, de ezt csak elbizakodottságból tesszük.

„Az elbizakodottság bűne és az Istenbe vetett tökéletes hit és bizalom hasonlítanak egymásra. Sátán azzal áttarta magát, hogy kihasználva Krisztus emberi voltát, el fogja tudni érni, hogy átlépje a bizalom és az elbizakodottság határát. Ezen a ponton sokan zátonyra futnak. Sátán hízlegés által próbálta megtéveszteni Krisztust. Elismerte, hogy Krisztus helyesen tette, hogy a pusztában, a legmegpróbáltatottabb körülmények között is hitt és bízott abban, hogy Isten az Ő menyeei Atyja. Most arra próbálta rávenni Krisztust, hogy még egy bizonyítékot adjon arról, hogy teljesen Istenre támaszkodik, és hisz abban, Ő Isten Fia. Arra kérte, hogy vesse le magát a templom ormáról, mert ha valóban az Isten Fia, akkor nincs mitől félnie, hiszen angyalok vannak mellette, hogy fenntartsák Őt. Sátán bizonyosságot tett az Írásokban való jártasságáról.” – *Confrontation, 48.*

Sátán nagyon erősen megpróbálta Krisztust az elbizakodottság cselekedetének kísértésével. Ha Krisztus leugrik a magas toronyból,

akkor a megváltás terve meg hiúsul, és mi örökre elvesztünk volna. Az ellenség megpróbált kétségeket ültetni Jézusba. „Ha Isten Fia vagy” – mondta. Ha? Nem volt semmi szükség a „ha” szóra. Krisztus tudta, hogy ki is Ő, és nem kellett bizonygatnia.

Az elbizakodottság gyakran összekapcsolódik a büszkeséggel – ha valamit szándékosan teszünk, amivel megvetjük Isten kinyilvánított akaratát.

Amikor bizonyos körülmények között azt gondoljuk, hogy kezünkbe vesszük a dolgokat, de általában az ellenség ravaszabb mint mi, és azonnal a hálójába esünk.

„Sokan tévesen értelmezik a különbséget az elbizakodottság, a meggondolatlansága és a hit értelmes bizakodása között. Sátán azt gondolta, hogy kísértései segítségével ráveheti a világ megváltóját, hogy egyetlen lépést is tegyen isteni hatalma kinyilvánítására azért, hogy feltűnést keltsen és ámulatba ejtsen mindenkit Atyja hatalmának kimutatása, amint megőrzi Őt a bántalomtól. Javasolta, hogy Krisztus isteni személyében jelenjen meg, és ezen hatalomnak remekműve által alapozza meg igazságosságát az emberek bizonyossága és hite érdekében, hogy valóban Ő a világ Megváltója. Ha Krisztust megtéveszthette volna Sátán kísértése és használta volna természetfeletti hatalmát, hogy

enyhítsen nehézségein, akkor megtörte volna Atyjával kötött megállapodást, hogy legyen egy próbaidő az emberiség érdekében.” – *Confrontation*, 84.85.

Ádám és Éva figyelmeztetve voltak arra, hogy ne egyenek a tiltott gyümölcsből, de ettek belőle, mert úgy gondolták, hogy olyanok lehetnek mint Isten. Figyeljük csak meg milyen tragédia lett az eredménye egyetlen elbizakodottságnak.

Lukács 6. részében egy elszáradt kezű ember jött Jézushoz segítségért. Az Úr azt mondta neki, hogy nyújtsa előre a kezét. Engedelmsége által keze meggyógyult. Hit által és nem elbizakodottságból cselekedett.

Emlékezzünk csak Péter tapasztalatára, amikor látta Krisztust a vízen járni. (Máté 14:26-33) A tanítványok először megrémültek, majd Péter megkérdezte az Urat, hogy az Ő akarata szerint bemehet-e ő is a vízbe. Péter szeretett volna Krisztusig eljutni ilyen módon, azonban hite elgyengült. Amikor az Úr megparancsolja számunkra, hogy kövessük, akkor ezt meg kell tennünk, míg el nem érjük Őt, nem aggódva a következmények miatt. Nem kell körülnéznünk, hogy valaki figyel-e minket. Ha valódi hited van, Jézus fog gondoskodni a következményekről.

„Válasszuk a jót magáért a jóért, és bízzuk Istenre a következményeket! A világ az elvhű, hívő és bátor emberek adása. Ilyen embereknek kell ma is a

„Nincs biztosítékuk... védelemről azoknak, akik készakarva Sátán területére merészkednek.”

reform munkáját tovább vinniük.” – *A Nagy Küzdelem*, 410.

Haladjunk előre és felfelé, Isten parancsolata szerint.

Az engedelmség a kulcs

Isten felhívja figyelmünket az elbizakodottságra az Ő ihletett írásaiban. Kijelenti, hogy miként tudjuk megőrizni magunkat az elbizakodottságtól.

„Gyakran, amikor Sátánnak nem sikerül bizalmatlanságot kelteni, elbizakodottságot ébreszt bennünk. Ha rávehet, hogy szükségtelenül kitegyük magunkat a kísértésnek, tudja, hogy a győzelem az övé. Isten mindenkit meg fog védelmezni, aki az engedelmség útján jár, aki azonban arról letér, az Sátán területére merészkedik. Ott pedig biztosan elbukunk. Az Üdvözítő meghagyta: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok” (Márk 14:38). Az elmélkedés és az ima megóv attól, hogy önkéntelenül is veszélyes utakra térjünk. Így sok vereségtől megmenekülhetünk.” – *Jézus Élete*, 98.

Krisztus megalázta magát és megváltást hozott az emberiségnek. Isten az egész mennyet adta egyetlen ajándékban. El lett mondva számunkra, hogy álljunk ellene a gonosznak és ő elkerül bennünket. Meg kell tisztít-

suk kezeinket, s Krisztus vére által megtisztulunk és elé kell járulnunk folyamatosan.

„A kötelességteljesítés útján Isten angyalai védelmezik népét, de nincs biztosítékuk e védelemről azoknak, akik készakarva Sátán területére merészkednek. A főcsaló ügynöke bármit megígér és megtesz, hogy elérje célját... Mély érdeklődést színel jólétük iránt, ezzel megbabonázza tudatlan áldozatait, megbűvöli őket, akár a kígyó a madarat. Rövidesen teljesen a hatalmába kerülnek, és bűn, gyalázat, romlás az ijesztő következmény.” – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 144.

Tanulmányozzuk a Bibliát és figyeljük meg Isten akaratának megnyilvánulását. Más különben az ellenségterületére kerülünk anélkül, hogy ezt fel fognánk. Azonban Isten akaratának ismeretében és csupán előre haladva az ösvényen, lehetünk bizonyosak Isten és a szent angyalok védelmében.

Jézus azt szeretné ha szélységet tanulnánk, valamint alázatosságot és önuralmat, mert csak az ilyenek örökölhetik az újjá teremtett földet. Megváltónk nem csak az elbizakodottsággal lett megkísértve, „mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyaloglásainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.” (Zsidók 4:15) Ösztönözve vagyunk arra, hogy Krisztus erejét igényeljük. Ő készségesen megadja azt számunkra, hogy biztonságban haladhasunk. Győzelem nyerhető az önfeláldozáson keresztül, valamint az Ő akaratába és vigyázó gondoskodásába vetett bizalommal. Kövessük hűségesen Megváltónk nyomdokait!

Intézkedések a biztonságért

Összeállítás
Ellen G. White írásaiból

Az intézkedések, amelyeket Mózes hozott a húsvéti ünnepekkel kapcsolatosan, nagy jelentőségűek és a mai korban is használható a szülők és gyermek számára. „Előhívá tehát Mózes Izráel minden véneit és monda nékik: Fogjatok és vegyetek magatoknak bárányt családaitok szerint és öljétek meg a pászkát. És vegyetek egy kötés izsópot és mártsátok a vérbe, amely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, amely az edényben van; ti közületek pe-

dig senki se menjen ki az ő házának ajtaján reggelig. Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az Égyiptombelieket és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen: elmegy az Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaitekba.” (2Mózes 12:21-23)

“Az apának a család papjaként kellett tevékenykednie, s ha ő meghalt, a legidősebb fiúnak kellett végeznie az ajtóféla vérrel való meghintésének ünnepélyes cselekményét. Ez annak a munkának a jelképe,

amit el kell végezni minden családban. A szülőknek össze kell gyűjteniük gyermekeiket otthonukban és be kell mutatniuk előttük Krisztust, mint húsvéti Bárányukat. Az apa szentelje Istennek otthona minden lakóját és végezzen olyan munkát, amelyet a húsvét ünnepe jelent. Veszélyes dolog ezt az ünnepélyes kötelességet más kezekre bízni. Ezt a veszélyt tökéletesen illusztrálja az az esemény, amely egy zsidó család húsvéti éjszakájáról szól. A legenda szerint az idősebbik lány beteg volt, de

„Ha a gyermekek bizalmasabb viszonyban volnának szüleikkel, ha bíznának bennük, és feltárnák előttük örömeiket és bánatukat, akkor sok jövőbeli szívfájdalomtól óvnák meg magukat. Ha nem tudják eldönteni, melyik eljárás a helyes, tárják szüleik elé az ügyet úgy, ahogy látják, és kérjenek tőlük tanácsot.”

„Megjelölted az ajtófélfát vérrel?”... Igen meg, az utasításnak megfelelően. Ne aggódj, a pusztító angyal nem fog ide bejönni... Biztos vagy benne, hogy az ajtófélfára meg van jelölve vérrel?”

azért elmagyarázták neki, hogy minden családjáért egy bárány lett kiválasztva és annak vére lett a szemöldökhídra és a két ajtófélfára hintve, hogy megláthassa a véres jelet az Úr és így ne szenvedjenek az elsőszülötteket érő csapás pusztításától. Nagy aggodalommal érdeklődött, hogy mikor vonul el a pusztító angyal. Nagyon nyugtalan volt. Magamellé hívta apját és kérdezte: „Megjelölted az ajtófélfát vérrel?” „Igen meg, az utasításnak megfelelően.” Válaszolta az. „Ne aggódj, a pusztító angyal nem fog ide bejönni.” Eljött az éjszaka és a lány ismét és ismét hívta az apját és kérdezte tőle: „Biztos vagy benne, hogy az ajtófélfára meg van jelölve vérrel?” Az apa ismételtelten bizonygatta, hogy nincs mitől féljen; hogy az ilyen következményekkel járó parancsolatot nem hanyagolná el az ő hűséges szolgája. Közeledett az éjfél mikor a lány könnyörgő hangja hallatszott. „Apám, nekem kétségeim vannak. Vegyél fel kezeidbe és vigyél ki, hagy lássam magam, és akkor megnyugszom.” Engedett lánya kívánságának és karjaiba véve az ajtóhoz vitte. Azonban nem volt vér a szemöldökhídon és az ajtófélfán. Rémelettől remegett amint rájött, hogy otthona a gáznak házává vál-

hat. Saját kezével ragadott izsópat és hintette az ajtófélfára a vért. Majd megmutatta a gyermeknek, hogy ott van a jel.” – *The Review and Herald*, 1895. május 21.

„Ha istenfélő szülővel vagy megáldva, igyekezz tanácsot kérni tőlük. Tárd fel előttük reményeidet és terveidet! Tanuld meg tőlük azokat a leckéket, melyekre életük tapasztalata tanította meg őket.

Ha a gyermekek bizalmasabb viszonyban volnának szüleikkel, ha bíznának bennük, és feltárnák előttük örömeiket és bánatukat, akkor sok jövőbeli szívfájdalomtól óvnák meg magukat. Ha nem tudják eldönteni, melyik eljárás a helyes, tárják szüleik elé az ügyet úgy, ahogy látják, és kérjenek tőlük tanácsot. Ki olyan jó szándékú, hogy rá tudjon mutatni az őket fenyegető veszélyekre, mint az istenfélő szülő? Ki tudja úgy megérteni különös vérmérsékletüket, mint ők? A keresztény gyermekek minden földi áldásnál jobban értékelik istenfélő szüleik szeretetét és egyetértését. A szülők együtt tudnak érezni gyermekeikkel. Imádkoznak értük és velük, hogy Isten oltalmazza és vezesse őket. Mindenek fölött rámutatnak a sohasem tévedő Barátjukra és Tanácsadójukra.” – *Boldog otthon*, 65.

Ifjúsági Hírnök

Szerkesztő: Eli Tenorio da Silva

Szerkesztői munkatárs:
Barbara Monteiro

Tervező: Daniel Lee

Az Ifjúsági Hírnök a Hetednap Adventista Reformmozgalom Generál Konferencia Ifjúsági Osztályának negyedéves kiadványa, amely ifjúságunk nevelését szolgálja a világ minden részén.

Web: <http://www.sdarm.org>

e-mail: info@sdarm.org

Az Ifjúsági Hírnök eredeti angol nyelvű változatának nyomtatását és terjesztését a Reformation Herald Kiadói Társulat végzi, 5240 Hollins Road, Roanoke, VA 24019-0240.

A kiadvány eredeti címe:
Youth Messenger

Hetednap Adventista Reformmozgalom
Magyarországi Területe, 2146
Mogyoród, Gödöllői út 201.
www.hnarm.hu

A magyar változatot készítette:
Bodnár László
Gémesi Zoltán

XXVII. évfolyam, 4. szám
©2008. október - december

Az illusztrációk:
www.sermonview.com
www.istock.com

A szerkesztő

Felöltözve

Eli Tenorio da Silva

Egy kicsi lány hallotta amint édesanyja és barátai Krisztus második eljövételéről beszélgettek. Kis idő múlva az anya felfigyelt a kislány távolmaradására és keresni kezdte. Az emeleten találta meg, amint az ablakon nézett kifelé.

Mikor megkérdezte, hogy mit csinál ezt válaszolta: „Óh anyukám, hallottam amikor azt mondtad, hogy Jézus ma is eljöhet, és én akarok lenni az első aki meglátja. Lefürödtem és felvettem a te tiszta ruhádat.”

Láttál már gyermeket amint fölveszi szülei ruháit? Mindannyian magunk elé tudjuk képzelni, ahogyan gyermekeink ilyen tesznek. Nagyon aranyosoknak találjuk őket amikor látjuk, hogy próbálnak úgy kinézni, mint mi. Mindig élveztem, amikor ilyen láttam; igazán aranyos azt látni, ahogyan a kicsi tántorog az apja cipőjében; ez olyan mintha azt mondanák: „Olyan szeretnék lenni mint apa.”

Azon gondolkodtam, hogy Isten mennyire szeretné, ha jellemének példáját követnénk. Biztos vagyok benne, hogy örömmel látná, ahogyan az Ő lelki ruháját próbálgatjuk fölvenni.

Efézus 6:11-ben Isten azt mondja számunkra, hogy vegyük föl az Ő teljes fegyverzetét, hogy ellent tudjunk állni a gonosz mesterkedéseinek. Naponta szembesülnünk kell az ellenség cselszövéseivel bármerre is járunk. Iskolában, munkában, de még a gyülekezetben is ellenünk dolgozik, hogy a rossz dolgokra figyeljünk és elkedvetlenítsen bennünket. Ahogyan a Biblia mondja, veszedelmes napokban élünk (2Timoteus 3:1)

Jézus ígérte: „Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lukács 10:19)

Ez az erő elérhető számodra és nekem is Isten Igéjének tanulmányozása által és a reggeli-esti hálaadásokon keresztül. Értünk vannak ezek a lehetőségek, hogy azoknak ereje életünket segítse, és amik által alkalmassá válunk arra, hogy Jézus elkísérjen bennünket az egész nap folyamán. Isten segítsen bennünket, hogy minden reggel az Ő ruháját vegyük föl, és így kegyelme által örvendhessünk ezen öltözék áldásainak egész nap. Mint ahogyan a kislány, úgy nekünk is tiszta ruhában és elkészülve kell találkozunk Jézussal.

Más juhok

„Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor.”
János 10:16.

Még más juhaim – beterelt juhaink pihennek
Biztonságban, ápoltan, szerető törődéssel övezve;
Miközben bárányok halódnak tetején a hegynek,
Éjjeli farkasoktól s fagyos levegőtől emésztve.

Még más juhaim – a Főpásztor lábai véreznek;
Az éjnek cseppjei homlokán siklanak gyöngyözve,
Egykor Ő keresett minket, s most szavai esedeznek,
Hogy ma éjjel mi tegyük ezt, az Ő tévelygőit keresve.

Még más juhaim – túl az óceán országában,
Elnyomottan babonaságtól s nélkülözéstől;
Hív bennünket, hogy megnyugvásra az Ő karjaiba
Gyűjtsünk gyermekeket a nyugtalan nemzetekből.

Még más juhaim – halljuk az Üdvözítő hívását,
Halljuk a gyermekek vigadozásának ujjongását;
Képtelenek vagyunk hirdetni szavainak áldását,
Hullatni annak édes folyását, „Kérd, térjenek Hozzám!”?

Még más juhaim – a mennyei birodalomban
Pompás és dicső paloták sokaságában,
A számtalan, megmentett ember majd lakosul lehet,
Ha mi a Főpásztor szeretetéhez vezettük őket.

Így töltsük be dicsőséggel a földet;
Így jön el a menny ezen lesújtott világra;
Így erősödik Isten kórusának hangja;
Így sokasodnak a drágakövek az Ő koronájában.

Így amikor trónja körül minden generációkat
Összegyűjtő végtelen mennyei ünnepséget tartanak;
Köztük bölcseket, prófétákat és pátriárkákat,
Örömmel köszöntjük majd őket, a „más juhokat”.

Ismeretlen szerző

